

derfor vil jeg gerne understrege, at jeg meget vilde beklage, om denne Undtagelsesstilling blev indført.

Dernæst maa jeg udtale min Tilfredshed med, at den højtærede Landbrugsminister klart og stærkt sagde, at det ikke var hans Mening, at der skulde ske nogen Forurettelse ved Jordfordelingen mellem Ansøgerne efter de to forskellige Principper. Den højtærede Minister lod forbavset over, at jeg overhovedet kunde rejse dette Spørgsmaal. Jeg tror, det var berettiget, at jeg fremførte det under Debatten her, thi hvis man sammenholder Lovforslagets § 2, 2det Stykke, med det Forhold, at man ifølge Loven af 22. Juni 1917 skal have erhvervet sig et Jordstykke, som man ansøger om Statslaan til, maa man gaa ud fra, at Domæneudvalget kunde bortsalge Stykker af Domænegodsernes Jordtilliggende til enkelte Liebhave efter den gamle Lov. Jeg er derfor taknemmelig for, at dette Forhold nu bliver klaret, idet baade det ærede Medlem Hr. Refshauge og den højtærede Landbrugsminister er enige med mig i, at det vilde være en stor Uret, hvis man ikke tog Hensyn til disse Forhold gennem de administrative Bestemmelser, der skal træffes, naar Lovforslaget bliver vedtaget i den foreliggende Form. Efter det Kendskab, jeg har til Forholdet vedrørende Jordfordelingen, tør jeg sige, at det har stor Betydning, at man ikke krænker Retfærdighedsbegrebet ved dette Arbejde, enten det saa foregaar efter den ene eller efter den anden Lov.

Den højtærede Landbrugsminister sagde, at ingen vidste, hvornaar vi med Hensyn til Priser var oppe paa Toppen, og hvornaar vi gled ned i Bølgedalen. Nej, fuldkommen sikkert kan ingen vide det, men det er ikke helt Tilfældigheder, der afgør dette Forhold, der er andre Kræfter, som spiller med ind og bestemmer, hvornaar en Mand stiller sig som Ansøger om at faa Plads og Virkefelt som Landbruger, det er simpelt hen Kampen for Tilværelsen; det maa man efter min Mening tage med i Betragtning. Derfor er det, jeg mener, at man behandler Borgerne rigtigst og retfærdigst, naar man udhyder den offentlige Jord efter Oktoberlovens Principper.

Jeg skal ikke forlænge Debatten om, hvorvidt man kan betragte dem, der har faaet Jord efter Loven af 4. Oktober, som stavnsbundne eller som frie Borgere, men kun derom gøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Refshauge. Af de Udtalelser, der er faldet fra de sønderjydske Medlemmer af dette høje Ting, tror jeg, jeg tør slutte, at man dernede

har en forkert Opfattelse af det Brugsforhold, som Loven af 4. Oktober skaber, thi de, der kommer ind under dette Forhold, kommer ikke under noget Preussersystem; det har intet med Preussersystem at gøre, at man herinde vedtager den Bestemmelse, at den offentlige Jord nede i Sønderjylland skal anvendes akkurat som i det øvrige Land. Jeg vilde meget beklage, om mine sønderjydske Kolleger her i dette høje Ting vilde rejse sig til Modstand, hver Gang man forsøgte at skabe ensartet Lovgivning Nord og Syd for Kongeaen, ud fra misforstaaet Opfattelse af det, det drejer sig om. Undskyld; jeg siger det, men det ærede Medlem Hr. Refshauges Bemærkning om, at han havde talt med 5, der var Ansøgere til Jord fra Statsdomænerne, og som havde sagt, at hvis de ikke kunde faa Jorden til fri Ejendom, vilde de ikke have den, tyder paa en granseløs Uklarhed over Lovens Bestemmelser, thi hvad er det, der sker med dem, der søger om Tillægsparceller? De faar Skøde paa de 5—6 Tdr. Land, der bliver lagt til deres Ejendom, og kommer saa ind under den Bestemmelse, at denne Tillægsparcel altid skal høre til den paa-gældende Jord, saa at det hele holdes som et samlet Brug; i øvrigt kan der handles, som man vil, med den efter de Rettigheder, man faar i Skødet. Jeg synes rigtignok, man maa have en meget stærk Antipati mod Statsbestemmelser, hvis man kan rejse Protest mod en Besiddelsesform som den, her er Tale om. Jeg tror derfor, man skal tage disse Forhold med i Betragtning, naar man taler om, hvor frit Manden er stillet i saa Henseende.

Til sidst skal jeg endnu en Gang henstille, at man tager under Overvejelse at fjerne § 2, 2det Stykke, og gør Lovgivningen vedrørende Jord i offentligt Eje ens i Danmark. Jeg føjer til, at vi slet ikke frygter Konkurrence mellem de to Systemer, det er slet ikke ud fra den Betragtning, vi gør Indsigelse, men det, vil vil, er netop at gøre Lovgivningen ensartet og prøve paa herindefra at give Statens Støtte til det efter vor Opfattelse bedste Princip, og saa vil jeg anbefale til Vedtagelse Lovforslaget om Udvidelse af Loven af 4. Oktober 1919 til at gælde for det sønderjydske Omraade og haabe, at det saa hurtigt som muligt kan gaa igennem den høje Rigsdag til Vedtagelse, fordi vi trænger til den Lov, fordi der allerede i Sønderjylland er opkøbt Arealer, som er under Udstykning efter denne Lovs Bestemmelser, og vi venter paa at kunne faa gjort vort Arbejde færdigt, naar denne Lov bliver vedtaget.